

Het overkomt je.

Er waren in de afgelopen twee weken momenten van terug denken aan mijn drie jaren terug overleden geliefde, voor mij, familie en bekenden Toos. Ik bemerk, steeds meer, dat mijn herinnering aan haar meer vorm geeft over de prachtige verwachting volle momenten van ons twee en zestig jarig huwelijk dan de lijden periode de laatste drie jaar voor haar overlijden.

Het in herinnering komen komt vaak fijn en gevoelig over, erger is het overvallen van het gevoel ik mis je, kort maar hevig en ik wil ook niet dat het weg gaat. Misschien om reden ik haar altijd bij mij wil houden.

Ik ben mij zeer bewust dat het einde van mijn geweldige relatie mij is overkomen, beginnend bij de uitzichtloze periode van haar dement zijn en verloren mobiliteit.

Dit overkomen moet je bevechten met alles wat in je is, het geeft een ander denken over de veel uit gesproken woorden; "Tot de dood ons scheidt".

Soms moet je het direct of in een latere fase van je zijn accepteren.

Het overkomt mij regelmatig, alleen zittend, schrijvend, lezend of TV kijkend, dat ik haar aanwezigheid naast of achter mij voel. Ik zie haar niet, het duurt kort, maar geeft een rustgevend gevoel. Soms zeg ik wat tegen haar maar de zin kan ik nooit afmaken. Zij is dan plots weg. Ik realiseer mij dan dat het niet echt is.

Het is mij ook overkomen dat ik mij een leuke ervaring herinnerde.

Het was 1954, dat mijn geliefde Toos en ik na een periode van elkaar wel vriendschappelijk kennen, gingen weerzien na enkele maanden, wij samen naar een zeker doel fietsten.

Een moment van het raken van onze knokkels der handen tegen elkaar, de handen op de sturen, gaf mij een prettig gevoel, of er een vlindertje was op gestegen.

Een paar dagen later wisselden wij deze ervaring uit en hadden beiden, zo bleek, dat gevoel. Om andere reden was die avond het echte begin van onze liefde voor elkaar.

Januari van dit jaar 2020, zes en zestig jaar later had ik een droom. Ik droom veel, dat ik met mijn geliefde een fietstochtje maakte, bij mooi weer, Ik werd sluimerend wakker en voelde de hand van haar, lijfelijk voelbaar op mijn hand. Prachtig toch. Het was ons eens overkomen en overkwam mij weer.

Of de duivel met het toeval speelt, lees ik in het dagblad Trouw, 8 februari 2020, een artikel over de Braziliaanse wetenschapper Miquel Nicolelis aangaande zijn onderzoeken aan Amerikaanse universiteiten over de koppeling van brein en machine aan elkaar. Het boek; "The true Creator of everything". Wordt uitvoerig besproken. Het komt 25 februari a.s. uit.

Een samenvatting geef ik hierbij als volgt.

De evolutie heeft de mens een uniek brein gegeven, zo geavanceerd dat het mensen in velerlei brainnets met elkaar kan verbinden.

In mijn geval van de voelbare hand van mijn geliefde is de hand en het stuur van de fiets fysiek niet aanwezig Wel hebben mijn hersenen de fysieke informatie opgeslagen die er in 1954 was en in 2020 weer fysiek gemaakt is.

Een boek om in de gaten te houden zeker voor de digitale toekomst
Wie het brein voorstelt als een soort computer slaat de plank mis, zegt de wetenschapper Nicolelis.

Het brein is een samenspel van digitaal en analoog rekenen.

Nicolelis sluit uit dat de volledig digitale systemen die in de wetenschap van de kunstmatige intelligentie worden gebruikt dat ooit zullen kunnen.

Deze Nicolelis is ook de professor die die in het project Walk Again wereld faam verwierf bij het wereldkampioenschap voetbal dat n zijn land werd gespeeld door dit kampioenschap te openen met een trap tegen de bal door de 29 jarige Juliano Pinto. Deze Pinto was verlamd door een dwarslaesie..

Hij hing in een exoskeler en hij dat mechaniek met zijn hersenen kon aansturen.

Ik was deze weken toch weer niet alleen. Non Solus.

Info: Trouw 8 februari 2020 . En het brein zag dat het goed was.

